

Ivan Albreht: Dve pismi

(Iz zbirke «Tihe besede».)

I.

O, da sem senca tvojega telesa,
da spremljam te na vsaki tvoji poti,
naj gre v resnico ali k temni zmoti,
v prepad pekla ali v nebesa,
z ljubečim srcem rada bi s teboj
z molitvijo edino v svoji duši:
kako sem tvoja, dragi, in kako si moj.

II.

Večerne ure kličejo strahove
in vedno, vedno se bojim,
ko tebe najsvetejši glas pozove,
da pravo sled za tabo izgrešim.

Ostani moj! Glej, na višini
je brez toplote najbolj žarka luč!
Saj si dejal, da v mojega srca globini,
je zate skrit do tajne sreče ključ! ...

Ne, ne, saj vem, da le drhtenje
želja brezumnih zdaj iz mene govori.
Bila bi rada pot, resnica in življenje,
pa sem le skromna cvetka tvojih dni.

Karlo Kocjančič: Iz zbirke «Večna plamenica»

Dejal mi je moj drug, moj ljubljeni, ostrovidni opazovalec vsega:

Ali razumeš razjedajoči strup skrbi;
to šibkotno vstajanje in padanje v obupu, samomorilni dvom;
nevero vase, občutek lastne ničevosti — to, da si samo drobno-
gledna točka v vesoljnosti in tem bolj neznatna, s čim daljnješe
periferije jo opazuješ?

Ta strahotni privid svetovnega trpljenja in krivic:

Gobave, sifilitike, jetične, božjastnike; alkoholike, obupance,
samomorilce;

tiste, ki z rogajočim se smehom bolj gotovo vero v nekaj
višjega prebadajo nego bodala srce;